

[Finn P-ulsen.]

den højtærede boligminister nævnte? Der må være et eller andet område dér, hvor vi må have lov til at vente at den høje regering med den betydelige indflydelse, den har netop i de kredse, skulle kunne gøre en ganske særlig indsats. Hvordan kan man hjælpe? Hvordan går det med en vis omplacering af arbejdskraften? Er det således, at der virkelig er gang i spørgsmålet om at drage flere og flere ufaglærte ind i boligproduktionen?

Det er det væsentligste med hensyn til spørgsmålet om en forøgelse af boligproduktionen i øjeblikket, og det har den højtærede statsminister lovet at ville tage op. Jeg har ikke i den redegørelse, der er kommet, fundet nærmere oplysning om, hvad man har gjort på dette område. Jeg lagde naturligvis mærke til den højtærede boligministers bemærkninger om sæsonudjævningerne, men jeg mener, at man måske også i den henseende kunne nå endnu videre.

Vi er dernæst enige med regeringen i, at man må tilstræbe en billigørelse af byggeriet. Her har jo regeringens hovedmedicin hidtil været offentlig planlægning, byggestop og statsstøtte, men også om dette, så velment det end er, er der jo at sige, at forholdene udviser, at det ikke har slået til. Man har i mange år drevet boligpolitik i Danmark ud fra den opfattelse, at problemerne skulle løses ved offentlig planlægning og statsstøtte. I 1958 fik man den ny linje lagt, nybyggeriet fik fri leje, tredjeprioritetsinstitutterne kom ind i billedet, man gik over til privat finansiering, og det er en kendsgerning, at den samlede boligproduktion steg ganske betydeligt. Så sker der dette, at i løbet af de næste 2 år udvikler den ustøttede boligproduktion sig ganske betydeligt, og det kan man ikke forlige sig med af hensyn til de sociale boligselskabers stilling og af hensyn til ønsket om at fortsætte en boligpolitik. Ud fra det synspunkt, at man for den altovervejende del af befolkningen skulle bygge med statstilskud,

laver man da de ændringer i 1961, hvis virkninger man vel endnu ikke fuldstændig kan overse.

Vi er stadig af den opfattelse, at en virkelig billigørelse og forøgelse af boligproduktionen får vi kun, hvis vi tilstræber at lade byggeriet udvikle sig frit. Det er ikke hermed sagt, at man ikke kan bygge i sociale boligselskaber. Det er ikke og har aldrig været min tanke at fremhæve den ene for den anden. Jeg er ganske overbevist om, at hvis man lod de sociale boligselskaber få langt friere forhold, end de har i øjeblikket, hvis man lod dem få lov til at føre en anden prispolitik, end de kan for tiden, så kunne de på en helt anden måde bidrage til en forøgelse af den samlede boligproduktion. Man har bevidst søgt denne forskydning, og nu får vi jo så se. Men resultatet er altså blevet, at vi nu igen har lagt os fast på en prøvet, men ikke særlig resultatrig politik, hvorefter den langt overvejende del af befolkningen skal forsynes med boliger på grundlag af statstilskud. Altså, man har drevet det sociale hensyn så helt urimelig vidt. Der er meget store sociale hensyn at tage ved boligproduktionen, det skal den højtærede minister og jeg aldrig blive uenige om, og jeg tror aldrig, der vil opstå nogen uoverensstemmelse mellem den højtærede minister og mit parti om disse sociale hensyn, men når man forfægter det synspunkt, at op til 80-85 pct. af befolkningen i realiteten skal have en mulighed for at falde ind under dem, som kan få huslejetilskud, så må jeg indrømme, at man går længere op i gruppen af socialt trængende, end jeg kan acceptere.

Det billige boligbyggeri forudsætter naturligvis også billige grunde. Nu er det meget, meget vanskeligt at fremskaffe billige grunde, men dér venter vi altså regeringens udspil med hensyn til zoneinddelingen og med hensyn til byggemodningsproblemerne. Jeg tror, der ligger en opgave her. Jeg har selv haft med den sag at gøre i min kommune, og jeg har ment at kunne konstatere nogen-